CICLISM anul 101

Anul 1970 marchează intrarea ciclismului în cel de al doilea secol de activitate. Fireşte de la inventarea şi perfecţionarea bicicletei s-a scurs mai multă vreme. De la semnarea „actului de naştere" a ciclismului ca sport au trecut numai 100 de ani, acesta fiind cel de al 101-lea. Lumea ciclistă consideră ca debut competiţional cursa Paris-Rouen, desfăşurată în mai 1869 şi cîştigată de englezul James Moore. Ciclismul este bătrîn? Nicidecum! El este mai tînăr, mai frumos şi mai util ca oricînd!

Cincinat PAVELESCU

SONET

E-n amurg. Pe o terasă dintr-o vilă înflorită
O fecioară-n elegantă rochie neagră de atlaz
Răsfoieşte-ncet o carte; şi în gînduri adîncită
Pare-o lebădă în doliu, pe un lac fără talaz.

Şi de farmecul citirei e atîta de robită
C-a uitat de BLAC — frumosul mox cu ochi ca de topaz
Ce mirat că nu-l mîngîie, eleganta şi-o agită.
Parc-ar fi un paj ce-şi soarbe castelana în extaz.

Cine ştie ce sublimă poezie de iubire
A putut să o ridice din al vieţii lung banal?
Ce maestru o-nfioară cu profunda lui gîndire?

Poate e înduioşata povestire-a unei fete
Ce-a murit în aşteptarea unui mire ideal?
Nici de cum...
E „catalogul illustrat de bicyclette".

AVENTURILE LUI NICOLAE ION ŢAPU *)



Iniţiată şi organizată de ziarul „Sportul", sărbătorirea veteranului ciclismului românesc Nicolae Ion Ţapu a stîrnit multiple reacţii. Printre ele şi aceea a lui Emil Iencec şi Gh. Ştefănescu, reporteri sportivi cu vechi state de serviciu, care şi-au pus în gînd şi au împlinit o carte („Tot pe drum, pe drum, pe drum... cu Nicolae Ion Ţapu") despre isprăvile pe două roţi ale sărbătoritului. Este, fără îndoială, o filă din istoria sportului cu pedale, un volum de amintiri din ciclism care, chiar dacă-l are în centrul atenţiei pe N. I. Ţapu, se adresează unei generaţii entuziaste, acelei generaţii care a pus şi ea o piatră la temelia acestui sport. Numărind vedete autentice, performeri de talie internaţională, generaţia lui N. I. Ţapu, Nicolae Frize, Virgil Mormocea et comp. are multe lucruri interesante de povestit. Ele păstrează — ca şi în cartea pe care o recenzăm — parfumul acelor vremi de început, redă frust entuziasmul pionierilor ciclismului românesc, desfăşoară firul întîmplărilor cu şi fără haz ce nu se mai pot repeta, atestă existenţa ciclismului ca sport cu priză la mulţimi încă de acum multe decenii.

Amintirile, pe care vremea le transformă în legende, nu pot fi acuzate de imprecizia datelor. Ele au păstrat ceea ce a fost mai frumos, au combinat lucruri petrecute într-o zi cu altele dintr-alta, au adus eroii mai multor întreceri pe un singur plan şi, uneori, (oameni sîntem!) au picurat miere de mai acolo, în tainiţa unde fusese puţin venin. Din proprie experienţă ştiu că de cîte ori văd lumina tiparului amintiri, povestitorul este atacat — cu vehemenţă uneori — de ceilalţi participanţi la întîmplare. Dar şi mărturiile lor sînt tot ...amintiri. Aşa încît nu m-ar mira ca şi pe marginea acestui volum de povestiri cicliste — ce şi-a făcut apariţia în librării — să se nască controverse. Dar şi acestea au farmecul lor şi poate ar trebui... povestite.

Alertă, cu episoade palpitante, cartea va stîrni cu siguranţă interesul iubitorilor sportului cu pedale şi nu numai al lor.

Hristache NAUM

* **Emil Iencec, Gh. Ştefănescu: „Tot pe drum, pe drum, pe drum... cu Nicolae Ion Ţapu", Editura Consiliului Naţional pentru Educaţie Fizică şi Sport, 196 p, 6 lei.**

Împăratul şi plăcerile

Ori de cîte ori publicaţiile nesportive prezintă veşti din domeniul nostru, ne bucurăm îndeobşte, fie de apropierea sportului de artă sau literatură, fie de imixtiunea ştiinţei în aria sportivă, fie — pur şi simplu (dar nu fără orgoliu) — de prezenţa cuvîntului sport în cercuri în care a fost multă vreme — şi pe nedrept — dispreţuit.

Iată însă şi o veste neplăcută, aruncînd o lumină tristă asupra unui domeniu pe care, fireşte, nici noi nu l-am crezut cu totul neprihănit, dar căruia îi acordam, apriori, valori salubritare.

Vestea, în interpretarea unei publicaţii bucureştene, sună precum urmează. Campion de ciclism, înnobilat de regele Belgiei cu titlul de „cavaler" pentru meritele sale în sport, cel care devenise cunoscut şi omagiat ca „împăratul Rik", Henrik van Steenbergen, ducea o viaţă de sportiv-model. Pînă cînd, după 40 de victorii, în 134 de „curse de şase zile" şi după un total de 1 644 de succese cicliste, a abandonat sportul şi s-a retras în... mondenitate. De aici băutura, femeile şi mai ales traficul de stupefiante l-au adus pe „împăratul Rik" în faţa justiţiei.

Verdictul nici nu ne interesează. Ceea ce ne frapează totuşi este faptul că sportul şi-a exercitat influenţa social-igienică în tot timpul carierei marelui Rik, împărat al sprinterilor şi al stayerilor, cu o extraordinară longevitate pe şosele şi mai ales pe pistele velodromurilor, dar a cedat, a abandonat, o dată cu trecerea eroului în „civilie".

Lecţia e amară, dar nu lipsită de virtuţi moralizatoare. Mai ales pentru că, de data aceasta, „cazul Rik" este o ciudată excepţie. Cîtă vreme s-a supus rigorilor vieţii sportive, marele ciclist a fost un model de conduită; cum a pus bicicleta definitiv în rastel, a început să calce în străchini. Particularitatea cazului provine din comparaţia cu alte cazuri, ce ne sînt mai apropiate, deci mai cunoscute şi în care subiecţii nici măcar nu au răbdare să aştepte încheierea carierei, ci chiar în timpul ei amalgamează într-un mod straniu ascetismul sportiv cu hedonismul vieţii de toate zilele.

Ne-am fi aşteptat, la Rik, ca trena sănătoasă să fi dus la obişnuinţă şi în epoca pensionării. Dar nu a fost aşa. De unde se vede că dedatul la plăceri futile (cînd nu char la josnicii) este dăunător, vătămător, şi în timpul creării palmaresului, ca şi după trecerea lui în albumul cu amintiri! (vib.)

SELECŢIUNI ● SELECŢIUNI ● SELECŢIUNI ● SELECŢIUNI ● SELECŢIUNI ● SELECŢIUNI

Geo BOGZA

Spovedania unui biciclist

1. INTRODUCERE

Au trecut pe lîngă mine, unul lîngă altul, alunecînd uşor pe biciclete, un băiat şi o fată. El avea capul gol, ea părul lung pe spate. Nepăsător la atîtea spectacole ale oraşului, am întors capul după ei şi i-am privit cu o uşoară invidie. Apoi, aducîndu-mi aminte de mine însumi mi-am spus, în timp ce mă cucerea lumina unui zîmbet lăuntric: — Şi eu am fost ca ei, şi eu am cunoscut această mare şi copilărească fericire.

Şi eu am pedalat, în capul gol, alături de o fată al cărui păr flutura pe umeri. Oră după oră am pedalat, ascultînd imperceptibilul foşnet al spiţelor în foşnetul mai vast al arborilor pe sub care, precis şi totuşi ca într-un vis, amîndoi alunecam. Sau alte ori, plecat pentru o lungă călătorie — cum a fost aceea în care m-am făcut, de la început pînă la sfîrşit, toată viaţa lui, tovarăş al Oltului — pedalam singur, din zori şi pînă în amurg, lăsînd în urma mea, într-o imensă horă, atîtea chipuri ale lumii, sate, păduri, livezi, fiecare altfel luminate de soare, pînă ce întinderea nesfîrşită a cîmpiei se tulbura, transformîndu-se în cele din urmă în măreţia munţilor. Şi printre ei pedalam, prinzîndu-le pe retină, în vaste panoramice, întreaga frumuseţe, cetăţile albe de calcar, domoala arcuire a plaiurilor, extrema gingăşie — pe care nici o notă de plan n-ar putea-o reda — a mesteacenilor presăraţi în uriaşul ocean al pădurilor de brad. Şi printre ei pedalam, aspirînd mireasma frustă a fînului, potolindu-mi setea cu apa izvoarelor, pînă ce îi lăsam în urmă şi începea din nou cîmpia, cu altfel de aşezări, cu altfel de turle de biserici, cu altfel de bărbaţi şi de femei. Cu toţi intram în vorbă şi toţi mă pofteau, dacă era vremea, la prînzul sau la cina lor, uneori lîngă grîul abia secerat, şi-i ascultam vorbind, puţin ameţit, după hora priveliştilor, de hora imensă a întîmplărilor dintr-o viaţă omenească, de uriaşul foşnet al acestor pămînturi. Şi iar pedalam, pe lîngă şiruri de plopi, pe sub melancolia sălciilor, lăsînd să se rotească în jurul meu sate şi turle de biserici şi troiţe şi fîntîni, trecînd din lumina soarelui în umbra pădurilor, şi iar ieşind în lumină, pînă ce alţi munţi se iveau în zare. Am fost poate cel mai bogat, cel mai fericit şi cel mai înţelept printre mulţi din generaţia mea.

Iar bicicleta nici nu era a mea, era o bicicletă de fată, bicicleta lui Bunty.

2. TEMEIURI

Din tot ceea ce a născocit omul, bicicleta singură îţi îngăduie să străbaţi distanţe înzecite decît cu piciorul, fără să te rupă o singură clipă de natură. Ea este instrumentul ideal pentru a străbate şi cunoaşte lumea, lăsîndu-te tot timpul în contact cu ea, lăsîndu-ţi răgazul să devii fericit şi înţelept. Cu mai puţin decît ea, omul este prizonierul propriilor sale limite. Cu mai mult decît ea, iese afară din natură şi se pierde de sine însuşi.

Am mers mult pe jos, cu bicicleta şi cu automobilul. Mersul pe jos pune fiinţa noastră în contact direct cu diversitatea lumii, prilejuindu-i observaţii şi fericiri fundamentale. Bicicleta vine să le înmulţească, fără a scădea nimic din altă parte.

Cu piciorul, greu îţi poţi îngădui, mai ales dacă se apropie seara — un ocol larg, pînă la pîlcul de arbori, la casa singuratică sau la ruinele din zare, ivite pe neaşteptate în altă parte a lumii decît aceea spre care te duceai. Bicicleta îţi îngăduie să-l faci, ea îţi îngăduie să pendulezi între orizonturi, să te îndrepţi încotro te atrag privirile, să cunoşti un întreg ţinut, fără să te frustreze de nici o privelişte şi fără să-ţi dea sentimentul — cum se întîmplă cînd eşti pieton — al timpului care presează. Ea este instrumentul ideal pentru a străbate şi cunoaşte lumea.

Este adevărat că pentru cei ce străbat lumea în automobil bicicliştii pot părea desueţi sau chiar ridicoli. Ce vă pot spune? Că niciodată această comparaţie nu trebuie făcută, că aşa cum o gazelă nu-şi are locul lîngă un tigru — iar bicicleta este verişoara metalică a gazelei — niciodată fragilul velociped nu trebuie pus alături de un automobil, pe aceeaşi şosea.

Dar, în căutarea fericirii, într-un orizont lăuntric, acolo unde se confruntă concepţiile de viaţă şi filozofiile, bicicleta poate fi opusă automobilului.

Automobilul — cine ar cuteza să o nege? — are o frumuseţe a sa, dintre cele mai desăvîrşite pe care le-a produs era industrială. Şi îţi îngăduie să admiri la prînz un fluviu sau o catedrală de care, în zori, te aflai la sute de kilometri. Dar cu ce tribut! Viteza îl rupe pe om de natură şi îl înstrăinează de sine însuşi, încapsulîndu-l într-o singură senzaţie, în scurgerea vertiginoasă a kilometrilor. Lansat în lungul şoselei, automobilul mănîncă pămîntul, desfiinţînd lumea şi desfiinţîndu-şi şi stăpînul. Dintre oamenii unidimensionali, automobilistul este cel mai unidimensional.

Am străbătut cîndva o ţară tropicală, de la un capăt la altul, într-o singură zi, cu un automobil a cărui viteză atingea nebunia. În afară de acest sentiment, plăcut cîteva clipe, nu m-am ales cu nimic. Mult mai de folos mi-ar fi fost, mult mai mult m-aş fi simţit în acea parte a lumii şi aş fi cucerit-o, dacă aş fi stat un singur ceas sub un palmier, sau de vorbă cu un pescar pe ţărmul mării, cum aş fi dorit, dar nu s-a putut.

De cîte ori în ţări şi continente străine, am fost prizonierul automobilelor lansate între două oraşe, am binecuvîntat clipa cînd li se spărgea cauciucul sau li se înfunda carburatorul. Atunci porneam înainte pe jos şi fiecare pas pe care îl făceam în lungul şoselei, printre case, oameni şi arbori, putîndu-i privi în voie şi aborda, era un bun cîştigat. Din lungi şi prestigioase călătorii, în forul meu intim doar cu atît m-am ales: cu cît am călcat singur cu piciorul.

Desigur rămîn piramidele, catedralele, templele milenare. Dar a ajunge în faţa lor cu automobilul şi a pleca din faţa lor, după o jumătate de oră, cu automobilul, înseamnă o cunoaştere a lumii pe bandă rulantă. Cei care se duc să admire, în cursul unei zile, cu o sută de kilometri pe oră, un oraş sau un munte îndepărtat, sînt mai puţin bogaţi sufleteşte, mai puţin fericiţi şi mai puţin înţelepţi decît cei care, în aceeaşi zi, au ajuns cu bicicleta pe poteci înguste, printre lanuri de grîu sau căpiţe de fîn, pînă la un mic rîu sau într-o pădure.

Omenirea se află într-o fază a istoriei sale, caracterizată printr-o grăbită acumulare de bunuri, care ici şi colo îi precipită pulsul şi o desfigurează. Dar cînd, în cele din urmă, se va sătura, cînd nu va mai fi atît de avidă de valori materiale, cînd nu o va mai propulsa simţul parvenirii, se va întoarce fără îndoială spre tot ceea ce îi va putea aduce adevărata fericire. Atunci, marea desfătare o va da bicicleta, iar nu automobilul, cel care a putut să dezumanizeze atîţia oameni şi chiar să-i bestializeze.

Sînt sigur că va veni o lume, scăpată de tristeţea sărăciei, scăpată de obsesia îmbogăţirii, în care oamenii, în sfîrşit înţelepţi, vor lăsa în garaj, de cîte ori vor voi să-şi ofere o mare bucurie, tigrii de oţel şi automobilelor, de dragul celor două roţi subţiri care le pot prelungi fiinţa fizică şi spirituală. Marele drum al omului spre sine însuşi, marele drum în urma căruia va descoperi cît poate fi de fericit, aşa va fi făcut.

Sînt sigur că o astfel de lume va veni şi sînt bucuros că, în anii mei cei mai buni, am prefigurat-o.

(„Contemporanul")

SELECŢIUNI ● SELECŢIUNI ● SELECŢIUNI ● SELECŢIUNI ● SELECŢIUNI ● SELECŢIUNI

Demostene BOTEZ

PRIMUL LA SOSIRE

Se scutură brusc fanionul
Cu alb şi negru în carouri.
Ţîşni deodată tot plutonul
Cu bicicliştii în tricouri.

Mulţimea adunată-n jur,
În aer, flutură năframe,
Se-aud urări de bun augur
Ca într-un joc de telegrame.

Se-ndeamnă spiţele de roţi, —
Paianjeniş de sîrme fine,
Şi lunecă departe, toţi,
Pe bicicletele vecine.

Acum de-abia se văd din spate,
Ca nişte călăreţi-jochei
Ce călăresc pe două roate,
Din ce în ce mai mititei.

Alăturea pe trotuare,
Mulţime multă îi aclamă
Şi parcă fugăriţi de soare,
Plutonul, iată, se destramă.

Pe un ghidon sclipeşte-o rază.
Cu vii reflexe de oglindă.
Moiceanu, iată-l evadează
Şi parcă ceilalţi vor să-l prindă.

E maistru-n cursa de ciclism!
Şi parcă-alături orice casă,
Din fugă, ca-ntr-un cataclism,
În urmă aleargă, sperioasă.

Şi aşa, în cele două părţi,
Şi blocurile mari se scutur
Şi cad ca într-un joc de cărţi,
Moiceanu zboară ca un flutur.

Şi i se pare-atunci cînd trece,
Că-n jur vrea tot să se răstoarne;
Parcă-i călare pe-un berbece,
Pe care-l ţine strîns de coarne.

Acum e pe şosea, în cîmp.
Se pleacă tare pe ghidon
Şi, singur, după un răstimp,
Priveşte-n urmă la pluton.

Îl vede mic, — un cîrd de oi
Sau poate nişte păsări rare,
Dar iată... mai aproape, doi,
Vin parcă-ncălecaţi pe zare.

Şi totuşi, parcă de-abia mişcă
Şi-s între cer şi-acest pămînt,
— „Organizează o morişcă"
Îşi spune-atunci Moiceanu-n gînd.

Cu o sforţare, face-un sprint,
Şi parcă trupul tot şi-a supt.
E-acum pe un pod, — ca de argint
Sclipeşte apa dedesupt.

Vin! În al depărtării praf
Se văd şi munţii cu omături,
Şi stîlpii-nalţi de telegraf
Par gard de-ostreţe pe de lături,

Aşa de deşi trec în viteză.
Şi sondele se văd din mers,
Ca-ntr-o estampă japoneză,
Sau un pastel de vreme şters.

Acum şoseaua-i dreaptă, lină,
Şi-i lucitoare ca o apă.
E-un rîu de soare şi lumină,
Sub bicicleta lui sireapă.

Departe înălbeşte-un pisc...
Ce scînteie senin, ca luna.
Şi spiţele, fac toate, una.
Şi parcă-n fugă roata-i disc.

Adie rece vînt de munte,
Moiceanu cu o palmă-şi şterge
Sudoarea caldă de pe frunte...
Şi merge repede... şi merge...

Dar iată, pe traseu, acuş,
Îi pare drumul tot mai greu.
Începe primul lui urcuş,
Şi drumul urcă tot mereu.

Apar şi brazi ca plini de brumă,
Asfaltul parcă e mai moale,
Şi-l ţine parcă-ar fi de gumă,
Şi-l trage-ntruna, tot la vale.

E munte doar, nu-i un pripor.
Dar muşchii-s tari şi încercaţi.
Moiceanu-i bun căţărător,
Şi îl cunosc munţii Carpaţi.

Un sprint şi înc-un gît de apă,
Şi-n urmă încă o privire...
S-a terminat prima etapă;
Moiceanu-i primul la sosire!

P.S. Maestrul Demostene Botez ne-a făcut onoarea de a ne încredinţa spre publicare poemul său inspirat din lumea ciclismului. Atras de frumuseţea sportului cu pedale, de aprigele întreceri ale rutierilor, de crîncena lor luptă pentru victorie, poetul l-a remarcat pe alergătorul Gabriel Moiceanu, multiplul campion al României — aflat astăzi la apusul carierei sportive, pe cel care are în palmares peste 100 de victorii în competiţii oficiale şi a parcurs pe fragilul vehicul peste 500 000 de kilometri. Dar, mai presus de orice, poemul este un omagiu adus ciclismului!

PRINTRE ROŢI ŞI PEDALE

● *„GRINDĂ CANAL PREFABRICATĂ DIN BETON PRECOMPRIMAT PENTRU HALE INDUSTRIALE" se intitulează invenţia brevetată cu nr. 45 087. Ce legătură are ea cu sportul? Una foarte directă: realizatorii ei — ing. Dan Mărăcine şi teh. proiectant Octavian Amza — sînt pasionaţi ai sportului. Ing. Dan Mărăcine, fost jucător de fotbal, şi-a văzut continuată pasiunea pentru sport de copiii săi, campioni de juniori la yachting şi schi. Pe Octavian Amza aproape că nici nu mai este nevoie să-l prezentăm. Totuşi... Fost ciclist de primul pluton, actualmente membru al biroului F.R. Ciclism şi arbitru al Uniunii Internaţionale de Ciclism, el este unul dintre veritabilii pivoţi ai sportului nostru cu pedale. Invenţia celor doi tehnicieni a fost pusă în practică cu succes în ţara noastră şi a fost brevetată în Italia şi Franţa. Cu puţin timp în urmă, la Nürnberg (R.F. a Germaniei), în cadrul Expoziţiei Internaţionale de Invenţii, lucrarea lui Dan Mărăcine şi Octavian Amza a fost premiată cu medalia de argint. Le dorim — pe ambele tărîmuri (producţie şi sport) succese la fel de mari şi în noul an!*

● „O SĂ MĂ UIŢI, CĂCI ŞI UITAREA E SCRISĂ-N LEGILE OMENEŞTI..." Ne-am amintit de versurile celebrei romanţe zilele trecute cînd am aflat că doamna Simpson, văduva regretatului ciclist Tom Simpson, s-a căsătorit cu rutierul englez Barry Hoban.

● *CUNOSCUTUL CICLIST OLANDEZ HENK NIJDAM, participant la „Cursa Păcii", fost campion mondial de urmărire individuală (amatori) şi cîştigător de etapă în „Turul Franţei" (la Besançon), şi-a anunţat retragerea din activitatea competiţională.*

● JACQUES ANQUETIL, MARELE CAMPION, A ABANDONAT DEFINITIV CICLISMUL. Întrebat: „Ce veţi face în continuare?", Jacques a răspuns: „Mă voi ocupa — în sfîrşit — de familie, de fermă, de agricultură". Fostul cîştigător al „Turului Franţei", al „Turului Italiei" şi al atîtor alte mari întreceri n-a pomenit nimic despre ciclism. Nu-şi va scrie memoriile? Nu va continua să comenteze în ziare „Turul Franţei"? Nu va deveni membru susţinător al unui club ciclist? Deşi nu s-a pronunţat, avem convingerea că Jacques Anquetil nu va putea sta departe de sportul pe care l-a iubit cu adevărat.

● ŞI CICLISMUL POLONEZ A SĂRBĂTORIT ANUL TRECUT 100 DE ANI de la prima întrecere ciclistă organizată pe meleagurile Poloniei.



O imagine pentru albumul de amintiri al fostului rutier Walter Ziegler. Este momentul care marchează una dintre marile sale victorii: cea din ediţia a 18-a a „Turului României". Campion al ţării, cîştigător al „Turului României", participant la campionatele mondiale, la „Cursa Păcii", la „Turul Angliei" şi la alte mari întreceri internaţionale, Walter Ziegler a fost unul dintre aşii ciclismului nostru, un rutier care şi-a adus contribuţia la creşterea prestigiului internaţional al sportului nostru cu pedale.

COMBINAŢIE RATATĂ...

(documente pentru un roman poliţist)



Presa vremii a înregistrat o întîmplare de la Bucureşti, pe care o reproducem din ziarul „Universul" (anul 1898).

„James Hetzel, biciclist american, care a alergat la cursele de Duminică de la Velodrom, se află închis la poliţie.

Iată cauza: biciclistul american înainte de a alerga în curse a căutat să facă o combinaţie cu d. Pucher, în modul următor:

A luat de la d. Pucher un înscris că dînsul va fi lăsat să ia premiul.

În schimbul acesta, americanul dădea 100 lei domnului Pucher.

D. Pucher a făcut acest act numai pentru motivul că americanul nu voia să alerge în cursă în alt mod. În cursă însă d. Pucher se ambiţionează; numai ia în consideraţie nimic, şi bate.

Americanul a făcut atunci un scandal enorm spunînd că el n-a auzit clopotul şi alte multe de astea. În cele din urmă l-a căutat pe Pucher toată noaptea.

Eri de dimineaţă s-a dus la domiciliul lui Pucher unde a găsit pe femeia acestuia şi fără nici o explicaţie a scos un revolver din buzunar voind s-o împuşte. Atunci un lucrător din prăvălie a apucat pe american de mînă şi chemînd ajutor, au venit cîţiva sergenţi de oraş şi l-au arestat.

La poliţie s-a constatat că acest american e un fel de vagabond, fără nici un act care să justifice calitatea care o are.

E regretabil lucru că se petrec asemenea scene în ţara noastră, provocate de nişte streini a căror identitate e dubioasă".

★

Făptaşul, americanul James Hetzel, s-a pierdut în negura vremii. Alois Pucher a rămas un nume în lumea sportului cu pedale de la noi, avînd în palmares cîteva centuri de campion naţional şi titluri de recordman, precum şi cursa ciclistă — de unul singur — pe ruta Bucureşti—Paris (în anul 1900), realizată în 11 zile!

V. AROIU

În cursa lui spre Paris, în 1900, Alois Pucher a făcut escală în cîteva oraşe din Germania. Iată un document pe care-l reproducem: coperta carnetului de membru (fotografia din stînga), fotografia lui Alois Pucher împreună cu fila de atestare a cooptării sale în clubul ciclist saxon.